
Mercury Fur (Pell de mercuri)

Autor: Philip Ridley

Nombre de personatges: 9

Editorial: Methuen, Londres

Any: 2005

Idioma: Anglès

Sinopsi: Ens trobem en un futur apocalíptic, poc temps després que Anglaterra hagi patit un atac amb unes armes químiques conegudes com a *butterflies*, una mena de droga amb forma de papallona que té uns efectes devastadors en la capacitat de recordar de tot el qui la pren. Les *butterflies*, a més de perjudicar la memòria, provoquen tremendes al·lucinacions fetes de retalls de records del passat, uns retalls que s'ordenen dins del cap de la víctima de forma incongruent. Dins aquesta realitat enrarida, on les fronteres entre el que és real i el que és al·lucinació no estan gaire clares, trobem un parell de germans, Elliot i Darren, que intenten sobreviure en aquest nou món ple de violència gratuïta i absolutament mancat de normes de comportament mínimament comprensibles. Elliot, el germà gran, mai no ha pres *butterflies* i, per això mateix, és l'encarregat de protegir Darren, una víctima prototípica del nou mal: pèrdua de memòria immediata, tergiversació de la realitat, capacitats lingüístiques minvades. Per tal de sobreviure, els dos germans formen un equip que fa feinetes per encàrrec de Spinx, una celebritat dins el món del tràfic de drogues de la ciutat.

L'acció de l'obra transcorre en un apartament abandonat que els dos germans han de condicionar per a la darrera feina que els ha encarregat Spinx: una festa per a un client influent on el plat fort és un menor pakistanès emmordassat, a punt per ser objecte dels somnis més foscos del Client. Durant els preparatius de la festa comencen a sorgir problemes. D'una banda, Naz, un adolescent que ha ocupat l'apartament veí, vol ajudar els dos germans i es converteix en una nosa. D'altra banda, el menor que els germans han segrestat per a la festa sembla no estar en les condicions més òptimes per a les intencions del Client que paga la festa: durant el segrest l'han adormit amb massa substàncies i ara no es desperta. Quan Spinx arriba a l'apartament, ho fa acompanyat d'un misteriós personatge femení, la Duquessa. Els dos germans, profundament afectats per la seva presència, es neguen a continuar endavant amb la festa en la seva presència. La Duquessa els remou massa records del passat. Però no hi ha temps per fer-se enrere: el Client ja arriba i reclama la festa per la qual ha pagat, amb tots els detalls inclosos.

Comentari: L'obra *Mercury Fur* sorgeix d'un encàrrec de Paines Plough, una companyia teatral anglesa dedicada a fomentar la nova dramaturgia i vinculada íntimament a noms com Sarah Kane o Mark Ravenhill. El 2005 va engegar un ambiciós projecte anomenat THIS OTHER ENGLAND, en el marc del qual van encarregar a vuit dramaturgs vuit textos al voltant dels usos de la llengua anglesa. Els resultats d'aquest projecte, de variada fortuna, s'han pogut veure escenificats per tot el Regne Unit durant les dues darreres temporades.

En el cas del dramaturg Philip Ridley, la reflexió al voltant de la llengua el porta molt lluny, tot creant una faula

futurista en la qual la llengua es desintegra com a resultat de la pèrdua de memòria que les drogues produeixen en els personatges. El fet que continuament reformulin de manera temptativa el seu passat fa que també dubtin continuament de les paraules que els surten de la boca. D'aquesta manera la metàfora d'una societat que va a la deriva, sense rumb, es reflecteix de manera molt clara en una llengua que continuament dubta de si mateixa, en una llengua que s'esborra a la boca dels qui l'usen i que es veu abocada a construir noves realitats continuament.

La trifulga narrativa que ens proposa Ridley està emmarcada per l'ambiciosa creació d'un món apocalíptic ple de noves regles, i és en la creació d'aquesta nova realitat que aconseguix captivar l'espectador, que ha d'anar entenent i construint les estranyes convencions d'aquest món futur d'una manera molt activa, a partir de retalls que de mica en mica van encaixant de forma sorprenent. El resultat final de l'encaix de les peces conforma, però, una narració exagerada, excessiva, amb trucs escabrosos propis del *grand guignol*, i és per aquest excés que se li podria fer algun retret. A banda d'aquest fet, la peça brilla gràcies a un dibuix de personatges efectiu, hàbil, emotiu i profundament empàtic amb l'espectador, i és per les presentacions d'aquests personatges i per les relacions que adopten entre ells que l'obra enganxa però, sobretot, convenç: la complicada relació entre els dos germans, sempre en una difícil balança emotiva entre l'amor i l'odi, amb un passat comú que es desdibuixa davant els seus ulls i que ells intenten invocar continuament; l'energia càndida de Naz davant un món on la violència gratuïta és el plat de cada dia, una candidesa que acaba tornant-se-li en contra; la fantasmagòrica aparició de la

Duquessa, amb un passat que es va descobrint en petites dosis...
Es tracta de personatges escrits per l'autor amb una ploma
ferma, amb una destresa per la paraula precisa però
imprevisible, i alhora amb una consciència clara d'oferir
a un equip d'intèrprets fabulosos uns papers fabulosos per
al lluïment actoral.

Marc Rosich